

„Ptala jsem se, jaký prsteny mají manželky tvých spoluhráčů.“ Odvede rozhovor zpátky tam, kam nechci, a tak jím dál a odmítám odpovědět. „Musejí některý pracovat?“ zeptá se místo toho. „Asi ne.“

„Jo, některý pracujou. Jedna z mých dobrých kamarádek je vdaná za mého spoluhráče a pracuje v útulku pro starý psy.“

Chelsea nakrčí nos, pak se však vzpomíná a přinutí se usmát. „No, to je milý. Asi.“

„Čím se živíš ty?“

Chvilí mám obavy, že mi to už možná řekla a že jsem to zapomněl.

Byli jsme spolu na večeři krátce předtím, než jsem odjel na léto pryč z města, jenže to už je tak dávno, že si nevzpomínám, že by na tom rande šlo něco špatně. A tak když se mě zeptala, jestli bych si s ní znovu nevyšel, řekl jsem si: Proč tomu nedat další šanci?

Teda, nešlo tak úplně o otázku. Ve zprávě stálo: *Kdy mě zase někam pozveš? V pátek mám volno.* Ale to je v podstatě totéž.

„Tvořím videa a fotky,“ odpoví bez váhání. „Influencer-ský věci. Hlavně o módě a životním stylu.“

„Super. Takže pracuješ na sebe. Baví tě to?“

Pokrčí rameny, dopije sklenici chardonnay a mávne jí do vzduchu, aby tak mlčky požádala číšníka o další. Nezapomene pozvednout obočí a vyslat na něj výmluvný pohled.

Vadí mi to.

Možná si neuvědomuje, že to není zdvořilý, pokusím se ji sám před sebou obhájit.

„Mám ráda výhody, co to obnáší,“ pokračuje. „Záleží jenom na mně, kdy pracuju. Dostávám zboží zdarma. A tak podobně.“

Skoro čekám, že se teď zeptá ona mě, čím se živím, ale věděla to dřív, než jsme šli na první rande.

„Máš nějaký domácí mazlíčky?“ vyzvídám.

„Ne. To je moc velká zodpovědnost.“

„Máš blízký vztah s rodinou?“

„Ani moc ne.“

Rio, máš blízký vztah s rodinou? No ovšem, že mám. Právě jsem se vrátil z Bostonu, kde jsem během přestávky mezi hokejovými sezonami strávil tři měsíce se svou mámou. Děkuju za optání.

Číšník postaví na stůl další sklenici chardonnay a odnese naše prázdné talíře. Už se těším, až budu mít tohle za sebou.

Vzápětí si vynadám, že se tak cítím.

Mám totiž takové pocity pokaždé.

Nevzpomínám si, kdy naposledy jsem se vůbec s ženou dostal k druhému rande. Tak bych se měl asi na tohle malé vítězství soustředit. Takhle to ovšem obvykle probíhá. Těším se, až se s někým setkám, a dalo by se říct, že jsem přímo zoufalý. Jdeme na první rande, nepřeskočí jiskra a tím to skončí.

Snaž se víc.

„Čím se ráda bavíš?“ vyzvídám dál.

„Pořád jsem někde s kamarády. Zvou mě na hodně akcí, takže jsem dost zaneprázdněná. Ráda cvičím. Taky ráda zkouším nové restaurace...“

„Zkoušení nových restaurací miluju!“ napřímím se v židli, velice nadšený, že jsem konečně objevil něco, co máme společné.

Chelsea se na mě zadívá, moje nadšení na ni však vůbec neudělá dojem. „Fajn.“

Kruci.

„Máš ráda hudbu?“ zkouším to znovu.

„To snad všichni, ne?“

„Měli bychom si vybrat písničku.“ Vytáhnu mobil a začnu listovat v seznamu skladeb.

„Vybrat písničku?“